

m a r i a m a r i a n

ARLECHINUL

proză scurtă
CORECTBooks

Maria MARIAN

ARLECHINUL

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-925-1

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

Arlechinul	1
Iertare sau pedeapsă?	7
Dilema.....	11
Salvatoarea.....	21
Țiganca.....	24
Regrete postume	26
Ochii	28
Regina încurcăturilor	31
Cum scăpăm unul de la altul ?.....	36
Antisemitism.....	38
Cine pe cine a născut ?.....	39
Gânduri	41
Emoții.....	45
Talente universale	48
Nu mai mâncați tort, șoferi!.....	50
Se fura mireasa	55
Sentimente.....	59
Poveste de dragoste	61
Revelion cu bucluc.....	63
Frustrare.....	70
Binoclul.....	76
Aniversare.....	78
Casa.....	81
Soție fericită.....	85
Mizeria vieții	87
El și ea.....	90
Carmen de la Aninoasa.....	93
Sfaturi pentru tinere căsătorite.....	95

Arlechinul

Totul a început de la vizita pe care am făcut-o mătușii mele Flor, o țărăncă frumoasă, înaltă, cu o ținută dreaptă, de mare doamnă, în casa căreia, în afară de obiectele obișnuite unei case de țară, curate și frumos rânduie, am văzut, cu uimire, câteva lucruri vechi, de mare valoare artistică: un pat dublu de alamă, cu o lucrătură deosebită, un arlechin cu corpul de bronz, cu capul și mâinile de fildeș, și o biblie legată în piele, cu închizătoare de alamă și tipărită în franțuzește.

Curiozitatea ce mi-a stârnit-o discrepanța dintre aceste două feluri de lucruri a făcut din mătușa mea obiectul unei îndelungate cercetări, care mi-a distrus, treptat, idealurile, dorința de a realiza ceva în viață, viața însăși.

Mătușa Flor: chiar și numele era nepotrivit unei țărănci, dar nu ei, ei i se potrivea, aproape o definea. Îmi fusese prezentată drept unica mea rudă. Era măritată aici la Călușei. Soțul ei era un fel de funcționar la primărie. Era un om cumsecade, un țăran voinic, care făcea tot felul de servicii în calitate pe care o avea. Între altele, prelua și poșta pentru cei din apropierea casei lui.

M-au primit ca pe o rudă adevărată. Nu aveau copii și cred că eu le-am picat bine, că nu prea aveau cu cine să se ajute în gospodărie. Eu eram destul de zdravăn, aveam 18 ani și, probabil, se gândeau că și eu îmi doream familia, de care fusesem lipsit, căreia îi dusesem dorul toată viața.

Veneam de la Căminul de copii orfani. Acolo trăisem de la 3 ani. Ce fusese înainte. În acei trei ani, aveam să aflu mult mai târziu, și am să regret întotdeauna că am aflat, deși tot ce mi s-a dezvoltat a fost nu doar interesant, ci de-a dreptul fascinant. Mi-a creat un univers fantastic, m-a îndemnat la fapte de care nu m-aș fi închipuit niciodată în stare. Mi-a schimbat viața, m-a copleșit, m-a distrus. Și, odată cu mine, pe mulți, foarte mulți oameni, care, fără aceste dezvoltări și-ar fi parcurs existența liniștit, îndelung, ar fi lăsat în urma lor amintiri frumoase, nu coșmaruri care să le zburcume somnul acestor urmași și purtători ai blestemelor și păcatelor strămoșilor lor.

Păcatul din noi nu ne dă dreptul la fericire deplină. Propria noastră conștiință, gândurile și imaginația noastră pline de păcate ne împiedică să ne simțim vreodată copleșiți de fericire.

— Cum ai aflat de noi? mă întrebă mătușa. Ți-au spus cei de la cămin?

— Și ei, dar am fost la tanti Luci și ea mi-a spus că singurul loc unde aș putea veni este aici, la dumneavoastră.

Însuflețită brusc, mătușa Flor mă întrebă:

— Ai fost la ea? Cum arăta? Cum era îmbrăcată? Ce făcea?

— Nu știu bine ce făcea. M-a primit într-o cameră frumoasă, dar nu m-a dus în toată casa aia mare în care stă. Avea o rochie lungă, neagră, cu multă dantelă la gât, cu o broșă și cercei cu pietre albastre.

— Vasăzică le are! strigă Flor.

— Ce să aibă?

— Bijuteriile! Și mie nu mi-a dat nimic!

Văzând nedumerirea de pe chipul meu, continuă, cu același ton agitat:

— Știi cine este ea? Știi cine a fost? Știi ce ne-a făcut, mie și mamei tale? Ai văzut casa? Acolo, m-am născut eu, mama ta, cei doi frați ai noștri, acolo am avut câțiva ani de bucurii, de fericire, acolo mi-au rămas pianul, cățelul, pisica, leagănul din grădina cu trandafiri. Ea a rămas acolo, le vede, se mai bucură de ele, pe noi ne-a aruncat în valuri negre, ne-a abandonat fără milă, fără milă, nici nu ne-a mai căutat, nu i-a mai păsat de noi. Știai asta? Nimic n-a mai interesat-o, decât ființa ei, starea ei. A rămas acolo. Menajeră. Ce-o fi fost în capul ei? O fi crezut că stăpânul cel nou al casei o să o ia pe ea de nevastă? Sau nu s-a putut despărți de lucrurile frumoase, de casă, de grădină. Dar cum s-a putut despărți de noi? Cum a putut să ne uite, aruncați în lumea largă?

Încercam să înțeleg ce vrea să spună, așteptam să-i treacă furia care o cuprinsese, căutam să deslușesc cauzele durerii adânci care ieșea treptat la iveală, din cuvintele ei, din agitația ei inexplicabilă mie.

— Ce-ai căutat acolo? continuă ea la fel de furioasă. Nu știi că ne-a aruncat? Pe mine, pe mama ta, pe frații noștri! Nu știi că a preferat să fie servitoare la cel ce ne-a sărăcit și că a renunțat la noi toți, numai ca să poată rămâne în casa care a fost a noastră? Ai văzut casa? Acolo ar fi trebuit să creșteți voi, copiii noștri. Dar a rămas doar ea. Doar ea. Egoista, indiferenta, monstrul care ne-a născut și care ne-a aruncat ca să poată rămâne în casa în care a domnit pe când trăia tatăl nostru. Tatăl nostru, care ne-a părăsit din cauza ei.

Am așteptat să-și verse focul din suflet, să se calmeze, ca să pot înțelege ceva din ceea ce voise să-mi spună.

În răstimpul acesta, am derulat filmul vizitei la mătușa Luci, despre care aflam, acum, cu stupoare, că era, de fapt, bunica mea.

Îmi aminteam că m-a primit rece, protocolar, m-a invitat în camera ei, m-a servit cu șербet, s-a așezat și ea pe un scaun lângă masă, am admirat-o cum își așază cutele rochiei elegante, lungi, de stofa fină, închisă la culoare. Nu mi-a spus nici un cuvânt despre mama mea, fiica ei. Am întrebat-o dacă nu suntem rude, că purtăm același nume. Mi-a spus liniștită că probabil este o coincidență, nu crede că avem vreo rudenie. M-a îndemnat să merg la Flor, cu care s-ar putea să fiu rudă, deși nu este sigură. A urmat o despărțire seacă, definitivă, cum se despart doi călători după ce au stat alături într-un vagon de tren.

Și aflu acum că este bunica mea. Și aflu că am și o mamă. Că, de fapt, am o familie, familia după care am râvnit toată viața, dar care îmi este încă atât de departe.

Întorcându-mi gândurile în prezent, la întâlnirea cu atâtea noutăți, și văzând-o mai potolită pe mătușa Flor, am îndrăznit să o întreb:

— Mama mea există?

— Sigur că există. Dar nu știu pe unde trăiește. Când s-a întâmplat nenorocirea, când tatăl nostru a părăsit-o pe mama și noi toți am rămas fără sprijin, mama ne-a măritat cu cine s-a nimerit. Mama a avut dreptul să ia din casă numai câteva lucruri. Și ne-a dat, mie și Liviei, mama la, câte 3 obiecte de valoare, mie patul acesta, arlechinul și biblia franțuzească, Liviei un pian, o lampă de majolică și un set de tacâmuri argintate. Frații noștri nu au primit nimic. Au fost dați la școli de meserii. Și, clin urmași celebrului avocat Robescu, nici unul nu a ajuns să facă o școală superioară, și din imensa avere a familiei au rămas cele 6 obiecte de care ți-am spus. Mama nu s-a îndurat să ne dea nouă, fetelor, broșa, cerceii și inelul cu safire și diamante. Le-a păstrat pentru ea. Am crezut că le-a vândut ca să aibă din ce trăi. Aflu acum că le are, că le poartă, că se împodobește, că trăiește în casa noastră și se bucură de ea.

Eu, tot nedumerit, încerc să aflu ce s-a putut întâmpla cu familia din care se pare că provin și cu averea din care nu ne-a putut reveni nimic.

— Mă scuzați, chiar v-ați născut în casa aceea mare, frumoasă?

— Da, acolo. A noastră a fost casa cu tot ce o înconjoară și cu tot ce o mobilează.

— Și bunica a rămas acolo proprietăreasă, fără noi?

— Nu. Nu mai este de mult proprietăreasă. Este menajera celor care ne-au lăsat săraci. Celor care l-au făcut pe tatăl nostru și bunicul tău să se sinucidă. Ea, mama, ar fi putut evita toate nenorocirile, dacă ne-ar fi iubit, dacă n-ar fi avut o inimă atât de rece. L-ar fi putut împiedica pe tata să se împuște. Ar fi putut munci împreună să recapete o parte din averea pierdută, ne-ar fi putut crește, am fi putut avea o familie. Dar ea a preferat să ne arunce pe toți, să rămână ea stăpână, că este un fel de stăpână în situația ei de menajeră a casei și a grădinii pe care o cunoaște mai bine ca oricine.

— Bine, dar de ce s-a sinucis bunicul? Întreb eu din ce în ce mai uimit și mai nelămurit.

— Tatăl meu a devenit, pe la 50 de ani, jucător de cărți. A avut patima asta a cărților și a câștigurilor de la jocuri de noroc. Nenorocirea lui! Că, altfel, era un mare și cunoscut avocat, toată averea și-a făcut-o din munca și priceperea lui. Dar, de la o vreme, neînțelegerile dintre el și mama, răceala ei l-au împins spre patima asta a cărților, care i-au răpit, treptat, tot ce agonisise. Pământul fusese al mamei, din partea părinților ei. Dar casa, mobilierul, obiectele de artă, arhitectura grădinii au fost făcute de tata, cu banii câștigați din munca lui și după gustul lui. Cum a ajuns el, un om bun și de vază, să încapă pe mâna escrocilor de la Cazinou nu știu prea bine. Când a început să piardă, mama nu contenea să-i facă scandal, ne vorbea și de o legătură a lui cu o soră a șefului Cazinoului. În speranța că își va putea salva casa, după cutuma că pământul mănâncă casa, a divorțat și l-a alungat pe tata. Părăsit, dator cu tot ce avea, tata s-a împușcat. Mama, cu firea ei rece, a fost aproape mulțumită de deznodământ. Abia după ce a văzut că repercusiunile datoriilor tatei se extind asupra întregii averi și trec și asupra moștenirilor, a înțeles în ce nenorocire am fost aruncați. A încercat să

trateze cu creditorii tatei, să rețină o parte din casă, din pământ, din lucruri. N-a reușit să obțină decât câteva obiecte, bijuterii și dreptul ei de a fi angajată ca menajeră în casa unde fusese stăpână. Fusese sau devenise metresa noului stăpân, nu se știe, dar a acceptat ca noi, cei patru copii, să fim înfiați de către niște familii din satele vecine. Noul stăpân a promis și chiar ne-a dat nouă, celor două fete, ca zestre, câteva obiecte din fosta noastră casă. Mie mi-au revenit ce vezi: patul acesta, arlechinul și biblia. Părinții care m-au crescut m-au măritat și mi-au dat, în afară de ce au putut ei, cele trei obiecte destinate mie la despărțirea de casa și de mama noastră.

— Bunica v-a mai căutat vreodată?

— Niciodată. Nici n-am auzit să se fi interesat de noi. Dar și eu și mama ta eram îndrăgostite de bijuteriile cu pietre albastre ale mamei. În joaca noastră, ne împărțeam cerceii, inelul și broșa, astfel încât să avem amândouă o parte din ce ne era mai drag în casa noastră.

— Dar eu? Eu de ce am ajuns la Căminul de orfani?

— Vezi, eu n-am mai știut de tine. Îmi pare rău că nu te-am știut atâția ani. Mama ta a fost luată de o familie foarte săracă. Aveau nevoie de ajutor în gospodărie. Dar ea era cam firavă, nu putea face față la ce o puneau ei să facă. Când avea 16 ani, au măritat-o cu un oier tânăr din partea locului. Ai venit tu pe lume, dar, din păcate, tatăl tău a fost atacat la stână de lupi și a murit. Mama ta s-a întors la părinții adoptivi, ei au primit-o, dar n-au vrut să te țină și pe tine. Te-au dat la căminul de orfani.

— Dar mama? Mama mea trăiește?

— Da. Dar am auzit că e tare bolnavă.

Tulburat din cale-afară, am întrebat:

— Unde este? Aș putea-o vedea?

— Da, ai putea-o vedea, dar n-o să te poți înțelege cu ea. Are mintea răătăcită. Nu știu de când.

Eu am aliat abia acum vreun an.

— Și bunica? Știe de ea?

— Nu. Cred că habar nu are.

— Dar dumneavoastră ați mai fost pe la casa unde locuiește mama, bunica mea?

— Am mai trecut pe acolo, dar n-am intrat. Nici nu știam pe cine să căutăm. Știam că mama este menajeră acolo, dar dacă ea nu ne-a căutat, n-a avut nevoie de noi, ce era să-i mai spunem? Că ne e dor de ea? Nu ne era. Că vrem să stăm cu ea? Nu voiam. Că avem nevoie de un ajutor de la ea? Nu aveam. Atunci?

În afară de bijuteriile la care râvneam eu și sora mea, mai avea mama o bluză, de o frumusețe și de o finețe rară. Era alb-roz, din in topit, brodată de mână, cu cerculețe și găurele, cerculețele era dispuse în carouri, iată, țin minte totul, totul îmi stă înaintea ochilor, era ca o floare, ca o operă de artă. Când și-o punea, mama arăta ca o prințesă, ca o artistă. Noi două o râvneam din toată inima. Mama știa, și o purta în fața noastră cu oarecare sadism. Ne-o promitea fiecareia, în particular, cu

bluza asta a creat mare zăzanie între noi. În ochii noștri de copii, bluza făcea cât toată averea mamei. La despărțire, văzând că bijuteriile rămân la ea, am întreat-o: „Dar bluza?” „O să v-o dau, dar mai târziu.” Se vede că a purtat-o ea în continuare, că nici eu, nici mama ta nu am primit-o. Bine că nu a dat-o nici uneia dintre noi, că ne-am fi urât pe veci pentru ea. Mă întreb azi, cum am putut râvni atât de mult un lucru lipsit de importanță, când noi pierdeam familia, casa, averea, totul? Se vede că pierdusem criteriile, eram derutate, pierdute.

Ascultam uimit, încremenit, parcă eram într-un film de groază.

Ciudățenia cea mai mare care îmi bântuia capul în acele momente era mai ales ideea că eu provin dintr-o familie în care nimeni nu a iubit pe nimeni, în care, de la matcă, de la bunica, sufletele au moștenit răceală, indiferență, duritate neomenească. Nu mă mai gândeam la viața mea chinuită din copilărie, nu mă mai compăttimeam. Eram și eu unul de-al lor, rece chiar față de propria mea suferință. Dar simțeam nevoia să fac ceva. Să mă răzbun. Să-mi răzbun familia. Împotriva cui? A bunicului, care pierduse totul din cauza unui viciu? A bunicii care înghețase, cu răceala ei, toate sentimentele din ceea ce ar fi trebuit să fie familia noastră? A celui care profitase în mod monstruos de defectele noastre pentru a se instala în averea noastră și pentru a ne împrăștia pe noi în lumea largă? A mamei, care mă abandonase? A mătușii, care nu mă căutase? Eram plin de revoltă, aveam o forță nebănuită până atunci de răzbunare, dar nu-mi puteam stabili destul de clar încotro ar fi trebuit să-mi îndrept ura. În gândul meu, îi condamnam pe toți. Și cred și azi că erau de condamnat. Azi, după ani de suferință, după aspra judecată și după pedeapsa pe care am aplicat-o, pe rând, cui mi-a ieșit în cale. Aș fi vrut să încep cu mama, care mi-a dat viață, dar care m-a abandonat între străini, să mănânc pâinea amară de orfan însoțită de bătăile și umilințele pe care nici un animal urgisit nu le-ar putea suporta. Dar ea era deja pedepsită. Exista, însă nu pot spune că trăia. Avea mințile duse, ajunsese mai rău decât fusesem eu, deși, poate era mai bine că nu știa prin ce trece, pe când eu am știut mereu și mereu m-am întreat: când va veni mama mea să mă scoată de aici? M-am dus să o văd. Mi-am dat seama că ea nu se mai întreată nimic. Mi-a zâmbit când m-a văzut, o lacrimă i-a scăldat pentru o clipă obrazul, apoi și-a întors privirea în altă parte. Avea deja altă imagine în gând. Cunossc senzația. Am avut-o și eu când m-au călcat în picioare în curtea căminului și m-au lovit rău în cap. Atunci gândurile se amestecau amețitor în capul meu. Nu mă puteam fixa pe o imagine. De atunci, de câte ori strigă cineva sau se repede cumva spre mine, îmi apăr instinctiv capul. Așa trebuie să fi fost și cu ea, când am văzut-o. Gândurile îi erau pesemne răzlețe și nu putea ajunge la nici unul dintre ele. Tatăl nu mai era deloc. Mătușa Flor, rece și ea, dar nu prea puteam să-i atribui vina necazurilor mele, așa că m-am hotărât să încep cu cea care a generat apariția noastră pe lume și, odată cu aceasta, și lanțul de nenorociri.

La tribunal, când m-au judecat, am spus răspicat că îmi urăsc bunica pentru că a făcut copii pe care n-a știut să-i iubească. Nimeni n-a înțeles ce pot avea eu cu sentimentele bunicii mele. Și, mai

ales, de ce, fiind judecat pentru incendierea casei Tomescu, eu invoc în apărare ura mea pentru bunica. Eu nu aveam nevoie ca ei să mă înțeleagă. Eu îmi îndeplinisem programul meu de viață. Nu-mi mai doream nimic. Așteptam sentința cu seninătate. De pușcărie nu mă temeam. Într-un fel de pușcărie îmi petrecusem viața de până acum. Ce importanță mai avea unde voi petrece de acum înainte?

Procesul s-a complicat din cauza declarației mele. Până la această declarație, eram acuzat de incendiere și de omor fără premeditare. Acum, când am spus că ura aceea crâncenă m-a îndemnat la fapta îngrozitoare, m-au acuzat de crimă cu premeditare și de o groază de alte intenții și fapte pentru a căror pedepsire nu-mi ajungea viața, oricât de lungă ar fi fost.

M-am bucurat că în casă, în timpul incendiului, nu fusese nimeni altcineva decât bunica. Ar fi putut și ea să iasă, să se salveze. Dar ea s-a străduit să stingă, să salveze obiectele, hainele, și au găsit-o complet arsă, carbonizată, strângând în pumn un obiect de aur cu o piatră albastră la mijloc. Broșa. Visul mamei și al mătușii mele. Abia atunci m-a apucat regretul după libertatea mea. Aș fi dat oricât să le pot da celor două câte ceva din bijuteriile râvnite. Să se bucure de o mică parte din vasta moștenire. Eu așa socoteam casa și obiectele care aparținuseră familiei noastre: moștenirea noastră.

Acum mă pregătesc pentru o lungă perioadă de cugetare. Mă voi gândi cum ar fi fost viața mea dacă aș fi avut părinți, casă, familie. Cum aș fi petrecut zilele, mai cu seamă duminicile, la unii sau la alții, măcar la un mormânt al cuiva drag. O să am timp, o să am un timp nemărginit. Și totul va fi în mine, în mintea mea, n-o să împart cu nimeni bucuria imaginilor, bucuria visurilor mele.

Nici n-aș avea cu cine să împart, nici fericirea, nici nefericirea.

Fericirea o împărți cu cei pe care îi iubești. Și eu nu iubesc pe nimeni; nu știu să iubesc, n-am avut de la cine să învăț asta, în moștenirea mea au fost de toate, dar dragoste, nu.

Nefericirea o împărți cu cei care te iubesc. Pe mine nu mă iubește nimeni. Am fost cu toții seci, răi, necruțători, am trăit singuri, murim singuri, un neam care se stinge fără a fi știut ce este bucuria.

Moștenesc păcatele tuturor? Poate se știe cine a păcătuțit, dar nu se știe cine este pedepsit. Totul se plătește și întregul neam este dator, iar eu se pare că închei lista datornicilor.

Iertare sau pedeapsă?

Disparația celor 100 de obligațiuni CEC - o valoare foarte mare, a fost o adevărată lovitură pentru toată unitatea. Rodica, din safe-ul căreia dispăruseră obligațiunile, era cunoscută ca o femeie serioasă, cinstită, nu dăduse niciodată nimănui prilej să se îndoiască de lealitatea ei. Colegii o iubeau, așteptau cu simpatie să nască copilul. Era însărcinată. Toți erau prieteni cu ea, cu soțul ei, se vizitau acasă, relațiile dintre ei erau perfecte, nici ea nu putea fi supusă vreunei suspiciuni de furt, nici colegii care, oricum, nu aveau cheia de la safe-ul ei.

În starea în care era, dorindu-și foarte mult copilul, torturată de spaima că nenorocirea asta i-ar putea afecta sarcina, Rodica încerca disperată să înțeleagă ce s-a putut întâmpla, cum au putut dispărea obligațiunile din safe-ul ei, la care nimeni nu avea acces. Se străduia să găsească vreun motiv pentru a putea bănui pe cineva. Nu reușea, nu se întâmplase niciodată ca vreun coleg să dea de bănuț că ar putea face așa ceva. Se ruga zi și noapte lui Dumnezeu să o lumineze, să o ajute, să o scoată din năpasta care a căzut pe ea. Sfătuită de o prietenă a mers la o ghicitoare, care i-a spus că obligațiunile se vor găsi, dar mai târziu, că au fost luate de cineva apropiat care va avea o mare nenorocire, care chiar va muri. Se gândea cu groază la spusele ghicitoare. Dacă făptașul va muri, ea nu mai avea nici o șansă de scăpare.

Oricât ar fi ținut la ea, șeful unității și colegii ei nu puteau ține multă vreme în secret dispariția unei sume de bani atât de mare. Au fost nevoiți să anunțe conducerea CEC, care a trimis imediat în control însoțit de poliție.

Prima suspectă, Rodica, a fost luată la cercetare și interogatorii. Tot timpul anchetei, a plâns și s-a jurat că nu știe nimic despre obligațiunile dispărute. Întrebată dacă bănuiește pe cineva dintre colegi, a spus același lucru. Că nu știe, că nu crede că vreunul dintre ei ar fi fost capabil să facă așa ceva. Au cercetat casa, familia, nu s-a găsit nimic incriminatoriu. Totuși, banii lipseau. A început procesul, în care ea era singura suspectă, singura care avea cheia de la safe, singura ale cărei amprente existau pe ușile și cheile safe-ului. Cu toate mărturiile colegilor și ale șefului despre moralitatea ei desăvârșită, cunoscută în colectiv, condamnarea a venit ca de la sine: 6 ani fără suspendare. Și mai avea două luni până să nască.

Soțul, în culmea disperării, a angajat cel mai reputat avocat, a strâns de la toate rudele și prietenii tot ce a putut strânge pentru a plăti cauțiunea cel puțin până naște. Nu s-a admis. Ultimele luni de sarcină le-a petrecut într-un coșmar continuu. Era frântă între durerea și rușinea că este închisă pe nedrept și fără posibilități de apărare și teama că ar putea pierde copilul. A născut în închisoare o fetiță. Doctorița închisorii a avut milă de ea, a îngrijit-o, i-a adus fetița să o vadă, dar nu i s-a îngăduit să o alăpteze. Tatăl, îndurerat, umilit, și-a luat copilul și, cu ajutorul părinților și surorilor, s-a organizat pentru lunga așteptare.

Deși procesul se încheiase cu condamnarea ei, obligațiunile au fost date în urmărire la toate unitățile CEC din țară. Apariția măcar a uneia dintre ele ar fi dus, poate, la descoperirea făptașului.

La toate vizitele ce i se făceau la penitenciar, ea nu contenea să întrebe dacă a apărut undeva vreo obligațiune. Soțul ei întreba, din când în când, pe șeful ei, același lucru, în speranța că hoțul se va hotărî să vândă obligațiunile ca să folosească banii furați.

Trecuseră aproape patru ani de când femeia era în detenție, de când fetița ei creștea fără mamă, de când soțul urmărea toate știrile unde s-ar fi putut găsi vreo veste despre obligațiunile dispărute, de când ea se chinuia și se ruga pentru dreptate.

Se pierduse aproape orice speranță de a se descoperi vreo probă pro sau contra Rodicăi, când s-a primit telefon de la o imitate CEC din Cluj, care înștiința că la ei au apărut câteva din obligațiunile date în urmărire.

N-a fost greu să se afle că obligațiunile prezentate la vânzare erau ale unei țigănci. Cercetată acasă la ea, au găsit tot pachetul de obligațiuni. S-a comunicat conducerii CEC-ului și unității păgubașe că obligațiunile s-au găsit, hoțul a fost prins și urmează să fie eliberată și despăgubită funcționara închisă atâția ani pe nedrept.

Veștile au ajuns și la Rodica, speranțele au renăscut, dar ea nu mai avea putere să se bucure. Aștepta. Urma ca noul proces să se desfășoare la Cluj, unde domiciliu noua inculpată. Rodica, soțul ei, toți colegii ei erau fericiți că s-a găsit hoțul și se va face dreptate.

Ancheta la Cluj era în plină desfășurare, dar Rodicăi nu i se dădea drumul din închisoare. Nimeni nu înțelegea ce se întâmplă. Soțul Rodicăi s-a hotărât să se ducă la Cluj, să încerce să afle de ce trenează eliberarea ei. A plecat și, după câteva zile, a comunicat că țiganca inculpată, după scandaluri imense făcute de toate neamurile ei, a declarat că obligațiunile le-a primit cu câteva luni înainte de la o doamnă din București în schimbul unei mari cantități de bijuterii. N-a putut spune numele doamnei, nici adresa, dar doamna i-a spus că lucrează la CEC.

Lucrurile s-au întors din nou împotriva Rodicăi. Soțul ei a venit de la Cluj negru de amărăciune și, deși era sigur de nevinovăția ei, a cutezat totuși, să o întrebe, la una dintre vizite, dacă nu cumva a încredințat obligațiunile unei rude, unei colege, unei prietene. Durere mare pe sufletul Rodicăi, înțelegând că până și el își pune semne de întrebare. Ce mai putea aștepta de la străini?

Poliția și Procuratura nu credeau tot ce se spunea, trebuia o nouă anchetă ca să se stabilească de la cine a luat femeia acum câteva luni obligațiunile. În nici un caz de la Rodica, aceasta fiind de atâția ani în închisoare. Indiferent că o credeau sau nu pe țigancă, era necesară și o confruntare între cele două acuzate. Urma ca Rodica să fie dusă la Cluj, pentru a fi confruntată cu țiganca, în procesul acesteia.

În ziua transferării Rodicăi la Cluj s-a petrecut o tragedie care a înfiorat și a captat atenția întregii țări. Un avion de pasageri plecat din București s-a prăbușit înainte de aterizarea la Cluj și au

murit toți, echipaj și pasageri. Când s-a anunțat în ziare lista persoanelor decedate, salariații CEC - colegi ai Rodicăi și soțul acesteia - au aflat cu stupeoare că printre cei dispăruți în accident se afla și șeful ei. Nimeni nu știa când și de ce s-a hotărât așa brusc și pe neaunțate să plece la Cluj. Și-au explicat aceasta prin dorința lui de a cunoaște mai repede adevărul și de a o apăra pe Rodica.

Jale mare. Soția acestuia, rămasă văduvă, cu un copil, o fetiță, era bolnavă de cancer. Colegii își împărțeau compasiunea între Rodica și soția șefului, rămasă în cea mai grea situație.

Deținuta de la București a fost dusă deci la Cluj, pentru a se stabili dacă este sau nu vreo complicitate între ea și țigancă. Se știa că Rodica nu putuse avea o întâlnire cu femeia din Cluj, fiind în arest, dar nu era obligatoriu să se cunoască, putea fi un intermediar al relației. Rodica s-a prezentat la confruntare cu sufletul plin de spaimă. Ar fi fost suficient ca țigancă să o confunde sau să fie plătită să spună că o cunoaște. Țigancă a declarat clar că nu o cunoaște, iar avocatul Rodicăi a determinat-o să o descrie pe cea care îi dăduse obligațiunile și unde s-a petrecut schimbul cu bijuteriile. Urma ca țigancă să fie adusă la București să recunoască locul și, eventual, persoana în cauză. Rodica și ai ei erau acum plini de speranța că poate situația se va limpezi și ea își va recăpăta libertatea.

Cu o zi înainte ca țigancă să fie transferată la București pentru noile cercetări s-a întâmplat un lucru neașteptat. Soția șefului mort, văduva, l-a chemat pe soțul Rodicăi, spunându-i că vrea să-i comunice ceva important pentru Rodica. Lui i-a trecut prin cap că poate mortul o fi fost hoțul și Dumnezeu l-a pedepsit. Ajuns la văduvă acasă, aceasta i-a făcut o confesiune care l-a năucit și l-a aruncat în ghearele furiei și disperării.

Femeia i-a mărturisit că, în urmă cu patru ani, venind în vizită la soțul ei la birou, a trecut prin spatele Rodicăi, care avea safe-ul deschis și, în el, mai multe pachete de obligațiuni. Rodica era aplecată peste birou și ea a fost împinsă de o voință diabolică să ia un pachet de obligațiuni din safe. Nimeni nu a putut observa, iar ea nu a mai intrat la soțul ei, s-a dus direct acasă, nu a spus nimănui nimic, nici nu s-a aflat că ea a trecut pe acolo.

— Dar când ați văzut că Rodica zace și naște în închisoare, cum v-a răbdat inima să tăceți? a întrebat-o el plin de obidă și revoltă.

— Am vrut să spun, i-am spus soțului că eu am făcut-o, dar el s-a speriat atât de tare de ce am putea păți, că mi-a interzis să scot un cuvânt.

— Nu v-ați gândit la suferințele noastre, ale copilului nostru?

— Acești patru ani au fost ani de pedeapsă mai mare decât închisoarea Rodicăi. Eu și soțul meu nu am mai putut vorbi, eu m-am îmbolnăvit de cancer la ficat, iar el, iată, a murit în accidentul de avion. Ne-am luat pedeapsa pe deplin și nu avem cum să ne plătim păcatele față de voi și de țigancă închisă pe nedrept. Eu eram cea care a cumpărat aurul pe obligațiuni. La mine acasă să vină țigancă la confruntare. Este inutil să mă mai ascund. Ea m-ar fi recunoscut.

— Deci nici acum n-ați fi spus, dacă nu era pericolul să fiți descoperită?

— Ba da, eram oricum hotărâtă să spun. Eu sunt bolnavă, sunt condamnată. Nu puteam pleca în lumea cealaltă împovărată cu atâta păcat.

Bulversat, bărbatul a sunat la poliție, se temea că ea, dacă și-a mărturisit păcatul, s-ar putea să n-o mai facă a doua oară și s-ar putea ca el să nu fie crezut. Polițiștii au venit, au ascultat și ei stupefiați mărturia femeii, au luat-o cu ei.

După înmormântarea soțului, fetița ei fusese luată de niște rude îndepărtate.

Eliberarea Rodicăi și a țigăncii din Cluj s-a produs imediat, adevărata vinovată a fost judecată, condamnată mai mulți ani decât mai avea de trăit.

A murit în închisoare. Ultima vizită pe care a cerut-o a fost a Rodicăi și a fetei pe care ea o lăsa orfană. I-a mai cerut încă o dată iertare, apoi, privind-o îndelung în ochi, a rugat-o:

— Iartă-mă! Eu am fost pedepsită după merit pe lumea asta și, fără îndoială, multă pedeapsă mă mai așteaptă și în viața de apoi. Fata mea nu e vinovată și nu are pe nimeni care să o crească. A rămas singură pe lume. Poate o dai la un cămin de orfani. Ai grijă de ea. Fie-ți milă.

Sufletul femeii care a suferit atâta vreme pe nedrept era chinuit acum pentru suferința celei vinovate, care va fi despărțită pe veci de copilul ei. Se gândea că doar dreptatea Celui de Sus făcuse ca fetița ei să crească acasă, în brațele mamei. Dar copilul celei vinovate cum o să crească? Cum ar fi crescut fetița ei, dacă ea rămânea în închisoare! Sau și mai rău - că mama asta nefericită moare.

Luminată de puterea și dreptatea lui Dumnezeu, a trecut peste toată suferința la care o supusese femeia din fața ei și, adresându-se mamei distruse, îi spuse:

— O iau la mine, n-o dau la cămin. Să crească cu fetița mea, că sunt de-o seamă.

Capul femeii vinovate a căzut ca rețezat, lacrimile îi curgeau, cuvintele de mulțumire n-au mai putut fi rostite. Generozitatea, iertarea erau cea mai grea pedeapsă, mai grea decât moartea pe care o aștepta ca pe o eliberare.

Dilema

Filip s-a întors în țară după mulți ani de la emigrare. A venit bogat, bătrân sau aproape bătrân, la cei 48 de ani ce-i adunase umblând prin lume. Și-a cumpărat un apartament în centrul orașului, unde și-a deschis o firmă de comerț. Aducea aparatură de tot felul, pe care o lăsa în consignație unor magazine din oraș. Apoi făcea turul acestor magazine pentru a strânge banii pe cele vândute. Fiind nevoit să plece adesea după alte mărfuri, a căutat o secretară care să țină relațiile cu partenerii, cu magazinele, să-i culeagă și să-i administreze banii rezultați din comerț, să-i țină biroul în perioadele de absență din țară. A angajat-o pe Sonia, după ce a dat un anunț la ziar. Profesional era excelentă, vorbea câteva limbi de circulație. Dar, mai ales, era frumoasă și bună. Brunetă, cu un păr lung și ondulat, înaltă, corp armonios alcătuit, ținută demnă, eleganță sobră, decentă, era o persoană ideală pentru a-i încredința treburile unei firme. Mai lucrase, dar numai la stat, ca secretară a unui director.

Avea 30 de ani și era nemăritată. Locuia cu mama și cu sora ei mai mică, de care avea o grijă aproape maternă.

Relația lor s-a înfiripat destul de repede. Ieșeau împreună la masă, mergeau împreună la magazinele unde el avea mărfuri, făceau împreună cumpărături de tot felul, pentru el, pentru ea, pentru casa lui. Au rămas săptămâni de-a rândul într-o prietenie amoroasă, dar decentă. Părea că nici nu-i face curte. Până într-o seară când, după ce au mâncat la un restaurant, plecând spre casă, el i-a cuprins umerii, a atras-o spre el, ea nu l-a respins, el a sărutat-o, a îmbrățișat-o cu pasiune și, în loc să o conducă acasă la ea, au plecat, ca înțeleși, spre casa lui, unde au petrecut o noapte de dragoste frumoasă, dragoste strânsă clin toată perioada petrecută împreună, în care nu-și spusese nimic despre sentimentele ce-i cuprinseseră treptat. Noaptea s-au repetat, mama și sora s-au obișnuit cu absența ei: practic, s-a mutat la el și câteva luni au trăit ca adevărați soți, într-o armonie perfectă. Plecărilor lui după mărfuri au devenit mai rare, mai scurte, ea simțea dragostea lui ca o avalanșă care o cuprinde. Totul părea că duce spre o căsătorie. Cu atât mai mult cu cât ea și-a dat seama că în viața lor va apărea și un copil.

I s-a părut ei sau el a fost puțin descumpănit când i-a dat vestea despre copil? Ba nu, a părut descumpănit de fericire, fără îndoială. Și lucrurile au continuat ca într-o familie obișnuită.

Copilul s-a născut, fericirea era deplină. Filip pleca tot pentru perioade scurte, treburile îi mergeau bine, căsătoria părea tot mai apropiată.

La ultima plecare din țară, a întârziat mai mult decât de obicei. A venit destul de schimbat, afectat, grăbit să rezolve multe, ca să plece după alte mărfuri.

În scurta ședere aici, ea a rămas însărcinată cu al doilea copil. Și-a dat seama exact după plecarea lui. O indispucea și o nedumerea faptul că el nu pomenește nimic despre căsătorie. Îl aștepta să-i dea noua veste. Nici nu știa unde să-l caute. Comunica prin telefon mobil, dar ea aștepta să-i spună personal, aici, să poată lua o hotărâre în legătură cu viața ei și a copiilor.

Momentul dorit pentru clarificare se lăsa așteptat. Mărfurile soseau, ea o luase pe sora ei ca ajutor la firmă, mama îngrijea copilul, bănește stăteau bine, dar îngrijorarea creștea. El nu mai apărea. La un moment dat, nici telefonul nu mai răspundea.

După aproape un an, a apărut pe neașteptate. S-a bucurat de al doilea copil, l-a declarat și pe acesta pe numele lui și, deși schimbat ca atitudine, nu atât față de ea, ci mai absent față de orice, viața lor a continuat ca altădată.

I se părea ei, sau prezența mamei și a surorii ei îl iritau puțin? Nu credea, el trebuia să înțeleagă că ajutorul lor este foarte important pentru copii și pentru firmă. A găsit, totuși, un moment în care a reușit să-i pună și problema căsătoriei. Trecuseră ani fără să îndrăznească să o facă.

A ascultat-o în liniște, apoi, vădit încurcat, i-a spus că el a așteptat ca ea să ridice această problemă. Văzând că trece atâta timp de la începutul relației lor, a crezut că nici ea nu dă atenție aspectelor formale. Dar, dacă o preocupă situația, va fi o discuție mai lungă, cu mai multe implicații. Ea aștepta cu sufletul la gură să afle ce o fi în capul lui, despre care așa multe implicații ar putea fi vorba. Preocupat, calm, a început să-i vorbească despre viața lui.

— Sunt fiul unui grec care, în 1945, a fost expatriat cu toată familia, trimis în Grecia. Ni s-a luat totul, ne-au oferit o sumă derizorie pentru casă și cu asta relația noastră cu România a încetat pentru ani întregi. Eu aveam un an. Eram cel mai mic din cei patru copii. Greutățile părinților au fost nemărginite. Au fost nevoiți să ne trimită la muncă din fragedă tinerețe. Și eu am muncit de pe la 13 ani, ca să-mi țin zilele, să pot învăța. Am reușit în viață, nu mă pot plânge. Poate chiar viața aceea grea m-a determinat și m-a format să caut surse de câștig unde nici nu credeam că le pot găsi. Instinctul de grec m-a îndemnat să călătoresc. Se știe, grecii sunt cu drumurile. Așa m-am obișnuit să fac comerț cu ce vedeam că se caută într-un loc sau altul și puteam găsi în drumurile mele nesfârșite. Pe la 30 de ani am cunoscut un negustor, grec ca și mine, care a fost bucuros să-și găsească un ajutor de nădejde. Am rămas acolo să muncesc, am agonisit ceva bani, negustorului îi plăcea din ce în ce mai mult de mine. Din păcate, fetei negustorului îi plăcea și mai mult și l-a determinat pe tată-său să o mărite cu mine.

— Și te-ai însurat? întrebă ea, sperând să afle că nu se însurase, că este liber.

Răspunsul a venit ca o bombă, spulberându-i așteptările:

— Da.

— Și ai divorțat de ea?

Răspunsul a fost marea explozie:

— Nu. N-am divorțat. Îmi făcuse doi copii și tatăl ei m-ar fi omorât dacă o lăsam.

— A murit? Copiii unde sunt?

— Nu. N-a murit. E la Salonic cu copiii.

Ea simțea cum i se preling șuvoaie înghețate de sudoare pe spinare.

— Ai o soție? Și doi copii? Doamne! Eu ce sunt? Cum ai putut face așa ceva din viața mea? Ce mă voi face?

El, menținându-și calmul, îi spune:

— De când te-am cunoscut, știam că vei fi a mea. Aș fi vrut să nu fi aflat niciodată toate acestea. Voiam doar să mai amân, să mai crească copiii, să-i văd așezați, cu școala terminată, dacă se poate la casa lor. Dar eu, de la început, m-am considerat numai al tău. N-am reușit s-o iubesc niciodată pe soția mea. Drumurile mele permanente m-au ajutat să rezist atâția ani căsătorit. Dacă aș fi stat acasă în toți acești ani, aș fi divorțat de mult.

Zdrobită de veste, ea plângea simțind că își pierde mințile. Se gândea câți băieți îi făcuseră curte, pe câți îi respinsese ca să se păstreze pentru acest bătrân adulterin. Deși era o fire calmă, judecată, îi venea să-și smulgă părul din cap, să se omoare, pentru atâta nechibzuință. Își făcuse o glorie din răbdarea ei de a nu întreba nimic despre căsătorie atâta vreme, i se păruse că e generoasă acceptând dragostea unui bărbat în vârstă, credea că toate acestea îi vor fi răsplătite, că va avea lângă el o viață liniștită, fără griji. Și iată ce-i oferă el! Dezastrul i se părea infinit. Se simțea singură și neajutorată. Mamei și surorii ei n-ar fi putut în ruptul capului să le spună așa ceva. Mai ales că, uneori, amândouă își manifestau oarecare neîncredere în el, fuseseră intrigate de desele lui plecări, de absențele lui prea îndelungate. Ea le liniștise de fiecare dată:

— Nu vedeți că eu sunt aici stăpână absolută? Tot ce are e al meu. Totul trece prin mâna mea.

— Dar dacă el dispare într-o zi, moare pe drumurile lui, tu ce faci?

— Doamne ferește! Sper să nu se întâmple așa ceva. Dar, oricum, banii de aici sunt în mâna mea, sunt ca și ai mei. Ar fi mai greu cu casa și cu mașina, dar, dacă plătesc taxele, nu mă întrebă nimeni. Dar, Doamne ferește! Să fie bine! Să nu gândim rău, că atragem răul!

Și iată că răul venise.

— Ce voi face eu acum?

— Tu stai liniștită ca și până acuma. Eu mai plec, mai vin, dar îți voi trimite permanent mărfuri, ca să ai bani destui. Când voi putea divorța, ne vom căsători și nu ne vom mai aminti de nici un necaz, de nici o opreliște.

— Dar copiii? Cât sunt de mari?

— 13 și 15 ani. Sunt băieți. Au tot ce le trebuie. Sunt cu bunicii și cu mama lor. Sunt obișnuiți cu absențele mele. Și mă cred marinar. Căpitan de vapor. Când îi văd, le duc de toate, le trimit bani, nu au de ce să se plângă.

— Și ea? Soția?

— Ea îmi este soție doar cu numele. Soția mea ești tu. Și așa va fi mereu. O să mergem să-ți trec apartamentul, mașina și firma pe numele tău, ca să fie totul în regulă. Iar restul, mai târziu, când voi putea.

Au făcut așa cum a spus, ea urmându-l ca o umbră neînsuflețită pe la autorități, pe unde se puteau rezolva lucrurile.

Apoi a plecat din nou „după marfă”. Au trecut trei ani și n-a mai venit. Continua să-i trimită mărfuri de bună calitate, ea le vindea prin firma ei, în felul acesta era ferită cel puțin de griji materiale.

Rămasă stăpână peste toate, dar tot singură, s-a apucat să-și gospodărească averea, a angajat un avocat care să o ajute în treburile contabile și juridice și și-a dus viața mai departe.

Fire echilibrată, nu lăsa să se înțeleagă cât este de zdrobită de situația în care o aruncase relația ei cu Filip. Vorbea despre el ca despre soțul ei, îl aștepta, nu avusese niciodată o altă relație cu vreun bărbat, îi era fidelă, deși nici ea nu știa cui și de ce.

De la un timp, avocatul, un tânăr bine făcut și foarte capabil, văzând-o tot singură, a început să fie mai atent cu ea și, de fapt, s-a îndrăgostit de-a binelea. N-a rezistat mult în tăcere și i-a mărturisit sentimentele lui.

— Cred că ai înțeles de mai mult timp că nu te mai privesc doar ca pe șefa mea, ci ca pe o femeie tânără, frumoasă și destul de singură. Cât ai de gând să-l aștepti?

— O să-l aștept toată viața. Am copiii lui în grijă. Ne asigură cele necesare. Trebuie să-l aștept.

— Faci o mare greșală cu viața ta.

— Ce-aș putea face, când am doi copii de crescut?

— Să te măriți, să ai viața ta, nu să-l tot aștepti cum așteaptă o gară trenul.

— Dar ne iubim. El vrea să se despartă de soția lui, cu care nu mai trăiește de mult.

— Nu știu cum mai poți crede, după atâția ani, toate balivernele lui.

— Îl cred. Și îl iubesc. Și îl aștept.

Deceționat, Sergiu renunță deocamdată la încercările lui. Dar, fiind și el singur, se ocupă din ce în ce mai mult de cei doi copii ai Soniei, care, de dorul tatălui, s-au atașat de el. Mai ales fetița, mică, abia cunoscându-și părintele, îl iubea pe Sergiu aproape mai mult ca pe mamă-sa.

— Mamă, de ce nu este Sergiu tatăl meu? o întreba fetița.

— Pentru că tu ai un tată. Nu poți avea doi.

— De ce nu pot avea doi? Și unde este celălalt tată? Eu vreau să mă joc cu tatăl meu. Vreau să mă joc cu tatăl meu! încheia Lia cu lacrimi de ciudă și bătând clin picior.

— Hai, Lia, că o fac eu pe tăticu. Cum vrei să te joci?

— Vreau să mă porți pe umeri, să fiu și eu înaltă.

— Hai, hopa sus! Așa e bine?

— Daaaa! râdea ea fericită.

Sonia era fericită pentru copilă, dar era chinuită de îndoieli. Simțea că Sergiu are dreptate în neîncrederea lui față de Filip. Totuși, Filip trimitea cu regularitate mărfuri, ca să aibă ei ce le trebuie. Da, dar nu scria, nu telefona, parcă murise și lăsase cuiva sarcina să le tot trimită lor câte ceva.

Sora Soniei, care, la rândul ei, era îndrăgostită de Sergiu, fără a se divulga în vreun fel, și-a dat seama de sentimentele lui față de Sonia. Deși chinuită de gelozie, i-a spus Soniei:

— Tu vezi bine că Sergiu este îndrăgostit de tine. Nu ai de gând să-i răspunzi? Sau îl tot aștepti pe Filip? O să-i crească barbă albă până va mai veni. Nici n-o să-l mai cunoști. Mărită-te mai bine cu Sergiu. Te iubește, copiii sunt atașați de el.

— De ce nu te măriți tu cu el? De ce mă îndemni pe mine? Tu ești liberă, el e liber, copiii tot împreună cu voi ar fi.

— Eu sunt liberă, dar el nu e liber. El te iubește pe tine, ce, eu nu văd? L-aș lua cu amândouă brațele, că este și un om minunat, dar el nu are ochi decât pentru tine!

Adâncită în gândurile și problemele ei, Sonia nici nu a luat în seamă tonul destul de țăfnos cu care i-a vorbit Maria. A crezut că e supărată că n-a ascultat-o și nu se gândește la o căsătorie cu Sergiu. Abia mai târziu a reflectat asupra acestei conversații. I-au revenit în minte cuvintele Mariei: „L-aș lua cu amândouă brațele, că este un om minunat”. Deci Maria îl place, poate îl iubește, iar ea nici nu-l observă destul ca bărbat. Ce-ar fi, totuși, să încerce să-i căsătorească? Ar face-o cel puțin pe Maria fericită.

Găsește ocazia să vorbească în patru ochi cu Sergiu:

— Sergiu, îmi tot vorbești mie de căsătorie. Dar tu de ce nu te însori?

— M-aș însura, dar femeia pe care o iubesc nu mă are în vedere pe mine, ci pe altul.

— Las-o cu acel altul. Ce-ai spune de Maria? Nu că e sora mea, dar e atât de bună! Și frumoasă! Nu crezi? Ar fi o soție fermecătoare.

Sergiu rămase uimit. Ce să-i spună acestei femei care nu vede ce trebuie să vadă? Totuși, nu lăsa lucrurile să meargă prea departe, să nu afle cumva Maria despre propunerea Soniei, că n-ar fi știut cum să refuze. El știa de mult timp că Maria are o simpatie aparte față de el. Nu știa că este chiar îndrăgostită de el. Își ascunsese foarte bine această atracție.

— Nu, Sonia, îmi place mult Maria, o agreez, dar nu poate fi vorba de o căsătorie. Nu o lua ca pe un refuz. Eu iubesc altă femeie. Nu-mi pierd speranța că într-o zi voi putea fi fericit cu ea.

Sonia știa că el își petrece tot timpul la firmă, sâmbăta și duminica mergea cu ea, cu Maria și cu cei mici la plimbare, la distracții de copii, și a înțeles că Maria avea dreptate, că ea este femeia de care Sergiu este îndrăgostit. N-a mai întrebat, ca să nu afle prea multe, pe nepregătite.

Dar a venit și momentul în care el și-a luat inima în dinți și i-a mărturisit deschis, cinstit, că o iubește, că o dorește de soție, că ar fi fericit să se ocupe de copiii ei că va ști să o facă și pe ea fericită.

Aproape convinsă, Sonia a început să se gândească serios la el, la căsătorie. Nu știa ce-ar mai putea aștepta de la Filip. Să rămână cu soția și copiii lui, și să o lase și pe ea să-și facă o viață proprie. Trecuseră atâția ani, nici nu știa dacă mai trăiește sau nu. Doar venirea câte unui transport de mărfuri îi mai amintea de el. Dar și acestea deveniseră destul de rare, până n-a mai venit nimic. Nici nu mai

aveau mare importanță pentru firmă. Sonia, ajutată de Sergiu și de Maria, rentabilizase firma, făcea comerț angro cu produse interne și totul mergea bine.

A mai trecut un timp până să se hotărască. Sergiu continua să-și trăiască viața alături de ea și de copii. Nu mai avea sens să aștepte. Nici nu știa ce să mai aștepte.

Copiii erau mari, băiatul avea 10 ani, fata 8, amândoi erau reușiți. Sergiu se ocupa de ei cu toată seriozitatea, Sonia privea cu uimire și duioșie la relația dintre Sergiu și copiii ei. El nu mai revenise asupra discuției despre căsătorie. Copiii înțelegeau tot mai mult situația și încercau să o convingă pe Sonia să renunțe la tatăl lor și să se căsătorească cu tânărul care se atașase de ei atât de mult și care le făcea viața frumoasă. Ei erau și oarecum invidioși pe ceilalți copii ai tatălui lor, despre care nu știau decât că se bucură de dragostea lui, în timp ce ei erau frustrați.

Chiar în momentul în care Sonia începuse să se lase convinsă de Sergiu și mai ales de copii, să se căsătorească, să termine cu așteptatul absurd, a apărut din nou Filip. Îmbătrânit, slab, s-a instalat în vechile lui drepturi de partener total, spunând că a venit definitiv, că va fi bine pentru toată lumea. Au rămas cu toții încremeniți. Nici unul nu-l mai aștepta. Nici chiar copiii. Dar Sonia, obișnuită cu așteptarea, și-a dat silința să-l creadă, era derutată. Cei care au scos-o din derută au fost chiar copiii.

— Cât vei sta cu noi, când ne vei lăsa iar singuri?

— Nu mai plec, iată, rămân lângă voi.

— Ai divorțat? Cum ai rezolvat cu copiii? l-a întrebat Sonia.

— Am rezolvat tot, nu-ți face probleme.

Sonia a insistat:

— Știi ceva? Arată-mi și mie actul de divorț. Nu mai pot crede ceea ce-mi spui de atâția ani. Nu eu ți-am cerut să divorțezi. Tu ai vrut, tu ne-ai încurcat pe toți! Avem și noi dreptul la o viață normală.

Sonia nu-i făcuse niciodată scandal, nu ridicase tonul la el, n-o mai recunoștea.

Încolțit de toți, făcu o criză de disperare și dezvălui o situație care-i aruncă pe Sonia și pe copii într-o stare de uimire vecină cu nebunia. N-o puteau nici înțelege, nici accepta ca pe o realitate. Credeau că visează.

Le spuse, strigându-și disperarea, nu cu calmul cu care vorbea de obicei, că el nu este cel pe care îl știau ei, că nu are nici o altă familie, nici un alt copil, că este, de fapt, un aventurier căruia îi place viața ușoară, prin tripouri și cazinouri, care nu s-a putut așeza nicăieri.

Încercând să înțeleagă absurditatea situației, Sonia îl întrebă:

— Dar cum de te-ai legat de mine? Cum de ai acceptat copiii? Ce rost a avut să inventezi altă familie, copiii?

Vorbind rar, cu pauze mari, el se strădui să-i lămurească.

— M-a amuzat să am niște copii, dar nu eram în stare să mă dedic lor, nu puteam suporta o familie cu copii, bunici, obligații. Am fost mulțumit că tu ți-ai luat toate acestea pe capul tău, ai